

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 90/2013
28.08.2013. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Љубице Кнежевић-Томашев, Веска Крстајића и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету осуђеног М.Г., због кривичног дела неовлашћено стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 326/13 од 25.07.2013. године, подигнутом против правноснажних решења Вишег суда у Новом Саду Кв. 1842/12 од 20.11.2012. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж2 2901/12 од 03.12.2012.године, у седници већа одржаној дана 28.08.2013. године, донео је

ПРЕСУДУ

УВАЖАВА СЕ захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз. 326/13 од 25.07.2013. године, као основан, па се **УКИДАЈУ** правноснажна решења Вишег суда у Новом Саду Кв. 1842/12 од 20.11.2012. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж2 2901/12 од 03.12.2012. године и предмет се враћа Вишем суду у Новом Саду на поновно одлучивање.

Образложење

Решењем Вишег суда у Новом Саду Кв. 1842/12 од 20.11.2012. године осуђени М.Г. применом члана 2. став 2. Закона о амнестији изузет је од амнестије, јер је правноснажно осуђиван на безусловну казну затвора више од три пута, а решењем Апелационог суда у Новом Саду Кж2 2901/12 од 03.12.2012. године одбијена је као неоснована жалба осуђеног изјављена против првостепеног решења.

Против наведених решења Републички јавни тужилац подигао је захтев за заштиту законитости због повреде закона - члана 2. став 2. Закона о амнестији („Службени гласник РС“ број 107/12 од 09.11.2012. године) са предлогом да Врховни касациони суд уважи захтев као основан, преиначи наведена решења Вишег суда и Апелационог суда у Новом Саду и донесе решење да осуђени М.Г. подлеже амнестији и да се ослобађа од извршења изречене казне затвора сходно члану 1. Закона о амнестији.

Врховни касациони суд је поступајући у смислу одредбе члана 422. ст. 2. и 3. ЗКП, одржао седницу већа, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, на којој је размотрио списе предмета са правноснажним решењима против којих је захтев за заштиту законитости подигнут, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости је основан.

Основани су наводи захтева Републичког јавног тужиоца да су нижестепени судови повредили закон на штету осуђеног М.Г. када су противно правилној примени одредбе члана 2. став 2. Закона о амнестији („Службени гласник РС“ број 107/12 од 09.11.2012. године) нашли да осуђени М.Г. не подлеже амнестији јер да је до дана ступања на снагу наведеног закона више од три пута правноснажно осуђен на безусловну казну затвора, а није извршено брисање и не постоје услови за брисање неке од осуда према расположивом извештају из казнене евиденције за осуђеног.

Из списка предмета произилази да су нижестепени судови утврдили да нису испуњени услови за примену члана 1. Закона о амнестији јер до дана ступања на снагу наведеног закона према извештају из казнене евиденције, осуђени М.Г. је више пута правноснажно осуђивано лице на безусловне казне затвора и то: пресудом Вишег суда у Новом Саду К. 12/94 од 19.05.1994. године на казну затвора у трајању од две године и три месеца; пресудом Основног суда у Подгорици К 285/93 од 09.09.1996. године на казну затвора у трајању од шест месеци; пресудом Вишег суда у Новом Саду К. 2059/10 од 15.12.2010. године – Апелационог суда у Новом Саду Кж 651/11 од 17.10.2011. године на казну затвора у трајању од шест година и шест месеци; пресудом Основног суда у Новом Саду Кж 4144/10 од 10.05.2011. године – Апелационог суда у Новом Саду Кж 2783/11 од 06.03.2012. године на казну затвора у трајању од пет месеци и петнаест дана, а пресудом Вишег суда у Новом Саду Кж 1381/12 од 06.11.2012. године изречена му је јединствена казна затвора од шест година и десет месеци по којој се налази на издржавању казне у КПЗ Пожаревац.

Такође, из наведених списка произилази да је решењем Вишег суда у Новом Саду Кв. 40/13 од 21.05.2013. године брисана осуда по пресуди Окружног суда у Новом Саду К. 12/94 од 19.05.1994. године којом је осуђен М.Г. на казну затвора у трајању од две године и три месеца, а коју је издржао 07.12.1999. године.

Надаље из извештаја из казнене евиденције произилази да је М.Г. више од три пута правноснажно осуђен на безусловну казну затвора, но по ставу Врховног касационог суда, првостепени суд је приликом примене члана 2. став 2. Закона о амнестији и доношења одлуке да осуђени М.Г. не подлеже амнестији, био у обавези да испита да ли је нека од осуда констатована у извештају из казнене евиденције стекла услове за брисање до ступања на снагу Закона о амнестији, а по основу законске рехабилитације, што није учињено.

Обзиром на изнето у поступку поновног одлучивања првостепени суд ће испитати да ли је за неке од осуда из извештаја из казнене евиденције извршено брисање (брисање осуде по пресуди Окружног суда Нови Сад Кв. 40/13

од 21.05.2013. године, донето је након правноснажних решења која су предмет захтева), као и постојање услова за брисање неке од осуда, а потом утврдити да ли је осуђени М.Г. до дана ступања на снагу Закона о амнестији био више од три пута правноснажно осуђиван на безусловну казну затвора, те уз правилно утврђене околности од значаја за примену одредбе члана 2. став 2. Закона о амнестији одлучити да ли осуђени М.Г. подлеже амнестији и ослобађању од извршења безусловне казне затвора (који издржава у трајању од две године и три месеца по пресуди Вишег суда у Новом Саду К. 1381/12 од 06.11.2012. године), сходно члану 1. у вези члана 3. Закона о амнестији.

Следствено реченом основано се у захтеву указује да је исту повреду закона учинио и Апелациони суд у Новом Саду када је другостепеним решењем одбио жалбу осуђеног као неосновану и погрешно становиште из првостепеног решења у погледу примене члана 2. став 2. Закона о амнестији прихватио као правилно.

Како списи предмета достављени од стране нижестепених судова не садрже правноснажне пресуде које су предмет оцене у поступку испитивања услова за њихово брисање према извештају из казнене евиденције, то овај суд није могао да отклони наведену повреду закона преиначењем наведених решења како је то Републички јавни тужилац предложио у свом захтеву, већ исте укинуо.

Са изнетих разлога, а на основу члана 30. став 1. и члана 32. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ број 116 од 22.12.2008. године), а применом члана 24. став 7. ЗКП и члана 425. став 1. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар - саветник
Зорица Стојковић,с.р.**

**Председник већа
судија
Невенка Важић,с.р.**